

Saa kan Vedkommende lade den Paagjældende blive under Anholdelse i 23 Timer, og naar han da føres for Dommeren, kan denne vel ikke decretere Fængsel, og den Anholdte slippes derfor løs, men der er da igjen ikke Noget tilhinder for, at han strax anholdes igjen, og saaledes kan man komme til en fortsat Frihedsberøvelse, hvor det har været Grundlovens Mening, at en saadan ikke maatte finde Sted. Der er blevet sagt af det ærede Medlem for Odense (Koch) med Hensyn til mit Forslag under Nr. 3, at det var befynderligt at sige, at Anholdelse kun maatte finde Sted, hvor den Paagjældende findes i Besiddelse af Gjenstande, som kjendeligen hentyde paa et forbryderisk Forhold af den nævnte Art, idet dette efter det ærede Medlems Mening skulde kunne have tilfølg, at man kun kunde anholde Tyve, der bare Kosterne aabenlyst, og i dette Tilfælde, meente han, var det jo slet ikke engang nødvendigt at anholde ham; thi i det Tilfælde havde man jo tilstrækkeligt Beviis imod ham. Dette Sidste fremhæver jeg, fordi det forekom mig at hentyde paa, at det ærede Medlem synes ved dette Spørgsmaal at have Opmærksomheden mere henvendt paa Tilveiebringelsen af Beviis end paa det, hvorom Taleren her egentlig nærmest er, hvorvidt Frihedsberøvelse maa anvendes eller ikke anvendes. Der kan virkelig være Spørgsmaal om at anholde af andre Grunde end for at sikkre sig Beviis imod den Paagjældende; men det er dog heller ikke vanskeligt at see, at Bestemmelsen, som jeg har foreslaaet den under Nr. 3, kan komme til Anvendelse i mange andre Tilfælde end hvor der er Tale om Koster. Der gives andre Forbrydelser end Tyveri, og der kan altsaa ogsaa være andre Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om, at den Paagjældende antreffes i Besiddelse af Gjenstande, som hentyde paa Forbrydelser. Det ligger saa nær at tænke paa betydelige Volds gjerninger, paa Drab, Mord og deslige, hvor den Person, som der er Tale om at anholde, anholdes, fordi han findes i Besiddelse af Redskaber, der kunde være brugte til at udøve Volds gjerningen, Drabet o. s. v., eller af Gjenstande, som have været i den Overfaldnes eller Drabtes Besiddelse, og som altsaa

tyde hen paa, at den paagjældende Person, som man anholder, er den, der har forgrebet sig paa den Overfaldne eller Dræbte. Søvrigt skal jeg ikke yderligere gaae ind paa dette Forhold, men det, jeg saaledes har udtalt, maa være tilstrækkeligt til at antyde, at Bestemmelsen meget godt kan faae praktisk Betydning. Hvad jeg imidlertid særligt vil fremhæve, er dette, at man har ikke været tilstrækkelig opmærksom paa, at der her, om jeg saa maa sige, er Tale om forskjellige Ting, ikke just om forskellige Anholdelser, men om Anholdelser, som faae en forskellig Charakter, og forsaavidt maa jeg og vil jeg naturligtvis erkjende, at der var saare Meget i, hvad der blev udtalt af den høitærede Justitsminister, og jeg vil fremdeles antage, at den ærede Drøfters Udtalelser, som jeg nylig berørte, vel rettelig skulde forstaaes paa den Maade, jeg nu nærmere skal komme til at angive. Den høitærede Minister har gjort opmærksom paa, at der er Anledning til at skjæle mellem en Anholdelse, som foretages af Retspolitiet, og som naturligt gaaer forud for en senere efterfølgende Retsundersøgelse med Fængsel osv., og den Anholdelse, som finder Sted paa Grund af ligestremte Polituordener eller Politiforøelser. Dette erkjender jeg, og det har netop været en af de Anker, jeg gjør mod Lovforslagets § 8, som den foreligger, at den ikke holder disse forskellige Ting tilborligt ude fra hinanden, at den navnlig i sit 2det Stykke sammenblander disse to Ting, og dernæst at man i den nævnte § 8 ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, at der i Forbindelse med Anholdelse bliver Spørgsmaal om Noget, der om muligt er endnu værre og mere krænkende for den Vedkommende, nemlig personlig Visitation. Det er netop Grunden til, at jeg i mine Forslag Nr. 2 og 3 har sat de Tilfælde frem for sig, hvor Anholdelse først siges at skulle kunne finde Sted, fordi et andet Spørgsmaal staaer i Forbindelse dermed, det nemlig, naar Undersøgelse paa Personen skal kunne finde Sted. Jeg fastholder nemlig, at Undersøgelse paa Personen, foretagen efter en Politibetjents Godtbefindende, bør ikke kunne finde Sted, medmindre den Paagjældende med Føie kan mistænkes for at have gjort sig skyldig i en